

Konfirmation i Krogsbølle kirke I - 2008

Tekster: 2. Mos. 34,27-35 og Matt. 17,1-9

Kollekt (A. S. Seidelin: Trinitatis II):

*Vor kære Gud,
du alle menneskers skaber og Fader,
vor Herre Jesus Kristus,
du alle menneskers broder og frelser,
du gode Helligånd, vort liv og vort lys,
vi takker dig,
fordi du har åbnet himlen for os
og gjort jorden til dit hjem.
Vi takker dig,
fordi du udsender dine disciple
over hele verden,
gennem alle tider,
med dit glædelige budskab.
Vi takker dig,
fordi det også er nået til os.
Nu beder vi dig, du, som er trofast:
bevar os i tro,
så vi giver videre til vore børn,
hvad vi har modtaget fra dig,
Fader, Søn og Helligånd,
én sand Gud fra evighed til evighed.*

Der er noget særligt ved at stå på toppen af en høj bakke eller på toppen af et bjerg. Der er udsigten. Langt bort kan man se over landet. Og så er der fornemmelsen af at være en smule nærmere himlen.

Vi har lige hørt om, at Jesus har taget de tre apostle, Peter, Jakob og Johannes med sig op på et højt bjerg. Der er ikke andre på bjerget end dem. Men medens de er oppe på bjerget, bliver Jesus som forvandlet for apostlenes øjne. Et vældigt lys udgår fra hans ansigt og fra hans klæder. Og nu kommer der yderligere to skikkelser til syne: profeterne Moses og Elias.

Disse to skikkelser hører ellers en fjern fortid til, flere hundrede år før Jesu tid. Moses' navn er knyttet til udfrielsen fra Ægypten,

ørkenvandringen og pagtslutningen med de ti bud. Vi skal tilbage til mere end 1300 år før Kristi fødsel.

Med Elias er vi nået frem til godt 800 år før Kristi fødsel. Israelitterne har forlængst taget det forjættede land i besiddelse. Vi har haft de første konger: Saul, David og Salomo, hvorefter landet blev delt i Samaria mod nord og Juda rige mod syd. Men altså, profeten Elias hører hjemme længe før Jesu tid.

De to skikkelser fra Israel historie dukker frem på bjerget. Og Jesus taler med dem, hører vi. Hvad han taler med dem om, får vi ikke at vide. Det afgørende er, at han taler med dem. Dermed bekræftes samhørigheden mellem Jesus og Moses og Elias. Jesu gerning bliver en gerning i forlængelse af Moses' gerning og Elias' gerning.

Jesus bliver så at sige den nye Moses, der fornyer Guds pagt med mennesker. Hvor Moses gav folket den retfærdighed, der er knyttet til de ti bud, der giver Jesus folket den nye retfærdighed, der er knyttet til bjergprædiken.

Og hvor Elias er skildret som en ildsjæl, der optræder i religionskampen som Guds forkæmper mod de hedenske afguder, der er Jesus den nye Elias, der åbenbarer Gud for mennesker, så mennesker aldrig mere skal være i tvivl om, hvem Gud den Almægtige er.

Men det hele er et syn. Inden apostlene ved af det, er synet forbi. Moses og Elias er væk, og Jesus ligner sig selv igen. Og de kan gå ned ad bjerget.

Men der er en ting mere, vi skal have med, inden vi går ned ad bjerget sammen med apostlene. Jeg tænker ikke på Peters forslag om at bygge tre hytter, en til Moses, en anden til Elias og en tredje til Jesus selv. Det virker så pudsigt det forslag, men den gode Peter har vel ikke vidst, hvad han skulle sige.

Nej, det vil skal have med i fortællingen, er ordene, der på et tidspunkt lyder fra himlen: „Det er min elskede Søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham!“. Det er næsten ord til andet de samme ord, som lyder fra himlen ved en anden lejlighed, nemlig da Jesus modtager dåben i Jordan ved Johannes Døberens hånd.

„Det er min elskede Søn, i ham har jeg fundet velbehag“. De ord skal vi opfatte, som var de talt fra himlen. Vi skal opfatte ordene som et guddommeligt tilsagn om, at Jesus er fra Gud. Manden Jesus fra Nazareth, Marias Søn, han er tillige Guds Søn. Menneske og Gud i ét.

Forklarelsen på bjerget, som vi gerne kalder episoden med Moses og Elias, kommer lige efter det kapitel i Mattæusevangeliet, hvor Jesus taler om, at han skal op til Jerusalem og slås ihjel for sit budskabs skyld. Og hvor vi hører om, at Simon Peter og de andre ikke forstod, hvad Jesus sagde. Det var umuligt for dem at fatte, at den vej, som Guds Søn havde at gå, skulle gå gennem lidelse og død.

Lige så umuligt var det også for Johannes Døber at fatte meningen, da Jesus kom til ham og bad om at blive døbt. For Jesus havde jo ikke som alle de andre, der kom til Johannes, brug for at omvende sig og begynde på en frisk. Han trængte ikke til at blive døbt.

Men Jesus lagde den betydning i sin egen dåb, at det var en dåb på menneskeslægtens vegne. Han var kommet for at hjælpe menneskeslægten til en ny begyndelse. Og det projekt begyndte han på ved at lade sig døbe på menneskeslægtens vegne. Og han afsluttede projektet ved at gå til Jerusalem og lade sig korsfæste på menneskeslægtens vegne.

Når vi mennesker foretager os noget i tilværelsen, så er det på egne vegne, vi handler. Eller måske på familiens vegne eller på gruppens vegne. Hvis man er statsminister, kan man måske handle på nationens vegne. Men at handle på menneskeslægtens vegne – det er for meget for almindelige mennesker. Det skal man virkelig være Guds Søn for at have mandat til.

I den kristne kirke tror vi faktisk, at Jesus, Marias søn, havde et særligt guddommeligt mandat til at handle på menneskeslægtens vegne. Han havde mandat til at handle på Guds vegne over for mennesker, og på menneskers vegne over for Gud. Vi udtrykker det ofte på den måde, at Jesus var Guds Søn.

Han går ikke rundt i kød og blod som dengang, men vi tror, han er åndeligt til stede, når vi samles i hans navn. Når vi mødes i kirken til gudstjeneste, kan vi derfor være heldige at opleve lidt af det samme, som apostlene oplevede på forklarelsens bjerg: at opleve Guds nærvær.

Amen